

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. április 7.
(csütörtök)**

Horváth Géza

DÁVID LELKISÉGE

Énekek: 228; 502

Lekció: 2Sámuel 10,1-5

Alapige: 2Sámuel 10,1-5

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel köszönjük neked ezt a mai napot is, melyet felhoztál jókra és gonoszokra egyaránt, ennek az egész világnak hirdetteted még ez által is a kegyelmet és az irgalmat.

Hadd köszönjük meg neked, hogy összegyűjtöttél ezen az estén, ige közelbe hívtál és hoztál bennünket, és nem lehetett lebeszélni sem bennünket! Fáradtságunk, testi erőtlenségünk vagy más elfoglaltságunk ellenére jöttünk, hogy közösen imádkozzunk, énekeljünk, mert jó nekünk dicséretedet vígan zengen.

Köszönjük, hogy van miért téged dicsérni, hiszen csodálhatjuk irgalmas, hatalmas tetteidet, amiket cselekedtél érettünk. Köszönjük, Urunk, hogy méltó vagy arra, hogy szívünk és szánk minden hálája, dicsérete téged illessen, előtted boruljunk le.

Kérünk téged, hogy szólj hozzánk az ige keresztül, és igazíts bennünket útbá! Kérünk téged, hogy magadhoz, a mi Urunk Jézus Krisztushoz méltóan tudjuk magunkat e jelenvaló világban viselni!

Segíts az ige üzenetével is, hogy megláthassuk bűneinket, mi az, amitől el kell fordulnunk, és legfőképpen meglássunk téged, a mi irgalmas Urunkat, aki nek keble és karja most is tárva áll, és bennünket vár!

Légy áldott ezért, és áldd meg ezt az órát, kérünk!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek, a mai ószövetségi igéből szeretném olvasni, a Sámuel 2. könyve 10. fejezetének első 5 versét a következőképpen: „Lőn pedig azután, meghalt az Ammon fiainak királya, és uralkodék helyette Hánon, az ő fia. És monda Dávid: Irgalmasságot teszek Hánonnal, Náhás fiával, miképpen az ő atyja is velem irgalmasságot tett; és hozzá küldé Dávid, hogy vigasztalja őt szolgálai által atyja halála felől. Mikor Dávid szolgálai Ammon fiainak földére érkezének: Mondának az Ammon fiainak vezérei Hánonnak, az ő uruknak: Vajon becsüli-e Dávid ezzel előtted a te atyádat, hogy hozzád vigasztalókat küldött? Vajon Dávid nem inkább azért küldötte-e hozzád szolgálait, hogy a várost megszemléljék és kikémleljék és teljesen elpusztítsák. Elfogató azért Hánon a Dávid szolgálait, és szakáloknak felét lenyirató, és ruháikat félben elmetszete az alfelekig, és elbocsátá őket. Amint ezt Dávidnak hírül hozták, eleikbe küldé, (mert ezek az emberek igen meggyaláztattak) és ezt üzenté a király: Maradjatok Jerikhóban mindaddig, míg megnevekedik szakállotok; és úgy jöjjetek haza.”

Kedves testvérek, ezek a fejezetek, amiket most olvasunk a vezérfonalunk szerint, sokak által ismeretlen és a lekipásztörök által is kevésbé magyarázott fejezetek. Ezért gondoltam, hogy legalább ennek az öt versnek alapján a mai igéből Dávidnak a lelki arcát megnéznénk egy kicsit. Úgy is mondhatnám, hogy ebben a fejezetben arról olvasunk, hogy Dávid lelkileg győz, de a következő fejezetben pedig testileg elbukik: paráznaságba, gyilkosságba, házasságtörésbe esik. Nagyon igaz tehát Isten igéjének a tanítása felénk, hogy „aki azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék! Nem vagyunk bebiztosítva, kedves testvérek, de a Római levélből tudjuk, hogy a Lélek segít a mi erőtlenségünkön.

Most ebből a fejezetből vegyük el Dávidnak a lelki arcát, hogy az ő magatartása alapján mit láthatunk, mit tanulhatunk, hogy milyen a lelki ember magatartása, indulata, szeretete, megbecsülése, gondolkozása, hálája!

Úgy kezdődik a mai történetünk, hogy meghal az ammóniak királya, és a fia öröklí a trónt. Ammón királya, tudjuk, hogy Dávidnak segítséget nyújtott, menedéket nyújtott ez a Náhás király, az ammóniaknak a királya, vezetője. És most, amikor meghal ez a király, akkor a fia veszi át a trónt, és Dávid embereket küld, követségben azért, hogy vigasztalják. Mintegy részvétét fejezi ki ezzel Dávid a halála miatt, mert úgy olvassuk az igében, hogy Dávid nem felejtette el, hogy a mostani királynak az atyja irgalmasságot tett vele. Dávid tehát nem felejtí el, és azt mondja, hogy éppen ezért szeretettel bánok Hánonnal, mert az apja is szeretettel bánt velem.

Az első üzenete ennek az igének legyen az, hogy Isten gyermekének sokszor Uruk, Istenük a világ fiai által nyújt és küld segítséget. Sokszor így van ez a Szentírásban, és milyen elgondolkodtató, testvérek! Én is átéltem már az életemben talán többször is, bizony el tudtam mondani, hogy segítségemre nem az Isten gyermekei jöttek, nem a testvér jött, hanem a világ fia. A hitetlentől, a pogánytól több segítség származott, mint attól, akitől talán joggal elvárhatuk volna. Van ilyen, kedves testvérek, a Bibliában is. És megszégyenítő volt akkor, amikor Dávid bujdosott azzal a hatszáz főnyi sereggel, húséges embe-

reivel, és saját népe üldözte, de az ellenség meg befogadta, és oltalmat nyújtott neki.

A második üzenete ennek az ígének az, hogy az ilyen segítséget a hívó embernek el kell, és el lehet fogadnia. Az Isten ígéje, a Biblia nem írja, hogy ez rossz lett volna. Persze tudjuk, hogy azért volt ebben egy kis huncutság is, hogy Dávid hol keresett segítséget, nem olyan egyértelmű. De a történet szerint Dávid nem felejtette el, hogy ő ott jó szót és megbecsülést kapott. Egyik vasárnap az ígében láttuk ezt, hogy milyen segítséget kapott, amikor a saját népe üldözte.

Persze a hívó ember, ha ilyen segítséget kap vagy elfogad a világ fiaitól, sokszor pogányoktól, hitetlenektől, akkor tudja, hogy az nem tőlük származik, hanem azt Isten rendezi úgy. Végso soron Isten gondviselését látja mögötte a hívó ember, aki fel tudja indítani a szívet arra, aki az ellenséget is – ahogy olvassuk az Ószövetségben – jóakaróivá tudja tenni, hogyha akarja. Ezért a hívó ember nem is annyira az embernek hálás, hanem Istennek, aki az embert felhasználja. Istennek, aki ott és úgy használja fel a másik embert, a világ fiait is, ahogyan ő akarja.

És a harmadik, amire figyeljünk most, az az, hogy Dávid ezt nem felejtí el. A lelki ember nem felejtí el a kapott segítséget, oltalmat, védelmet. Túl is tehetí volna magát ezen Dávid, de amikor jön egy alkalmas idő, amikor gyászban van az a nép, akkor ő követeket küld, hogy vigasztalást vigyenek. Milyen csodálatos, amikor a lelki emberről el lehet mondani, hogy ő ezeket számon tartíja! Inkább azt szoktuk számon tartani, ha valaki ellenünk vétett valamit, de amikor segítséget kaptunk, amikor védelmet vagy oltalmat kaptunk, azt sokkal kevésbé tartjuk számon.

Az életemből hadd mondjak el egy történetet a testvéreknek! Amikor katoná voltam, a teológusoknak nem lehetett templomba menni, az meg volt tiltva. És nagyon örültünk, amikor mezőgazdasági munkára vittek bennünket, mert azt gondoltuk, hogy ott egy kicsit lazábban lehetünk, és majd elmegyünk templomba. Így kerültem egy Bács-Kiskun megyei városba, ahol mindenki szőlővel foglalkozott, és egy hatalmas borkombinát szőlőátvevője voltam. És az történt, hogy ha bementünk a városba, ahol volt evangélikus, református meg római katolikus templom, először bementünk a reformátusba, aztán az evangélikusba, majd a katolikusba. Úgy emlékszem, hogy elbújtunk a karzaton, hogy katonaruhában észre ne vegyenek bennünket. És olyan megható volt, hogy amikor a római katolikus pap megtudta, hogy mi ott vagyunk mint teológusok, és ismerte a helyzetünket, akkor rögtön üzent nekünk, meghívott magához, és különleges ételeket, amiket csak ritkán szolgáltak fel, azokat csináltatta meg nekünk.

Húsz év múlva, amikor egy másik közeli városban evangélizáltam, elhatároztam, hogy én az András bácsit felkeresem, és újból megköszönöm neki, hogy nekünk az a húsz évvel ezelőtti vacsora, amire ő hívott bennünket, az a jó szó, oltalom és védelem milyen sokat jelentett! El is mentem, megkerestem, persze ő már nem emlékezett rá. Úgy volt, ahogy most olvastuk az ígében, a Máté evangéliumában, hogy: „mikor láttuk, hogy éheztél volna és nem adtunk enned, szomjastál volna és nem adtunk innod, mikor voltál fogoly vagy beteg, hogy

meglátogattunk volna?” Ő is így volt, hogy már nem is emlékezett rá. Személy szerint ránk nem, de még talán a történetre sem, de az a lényeg, hogy mi igen, mi emlékeztünk rá. Én nagyon hálás voltam, hogy megköszönhettem neki, és meglátogathattam még ezt a kedves lelkipásztort.

A negyedik üzenete az igének, hogy Dávidnak testi segítséget nyújtott akkor Ammón királya, Dávid pedig most lelki segítséget tud nyújtani neki. Tehát testi segítséget kapott, mert nyilván testi ember nem tud másképpen segíteni a lelki embernek, csak testi dolgokban tud segíteni. A lelki ember pedig – most ebben a történetben látjuk – lelkiképpen tud segíteni a világnak, a hitetleneknek vagy a pogányoknak. Nagy szükségük lett volna erre a vigasztalásra, hogy elküldi az embereit Dávid azért, hogy vigasztalja őket.

Azt mondja az Isten igéje, testvérek, hogy a megvigasztalt embermások vigasztalására kell, hogy siessen! A Korinthusi 2. levél kezdődik így, amikor Pál apostol azt mondja, hogy: „Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasságnak atyja és minden vigasztalásnak Istene; aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban,...” Miért? – „... hogy mi is megvigasztalhassunk bármely nyomorúságba esettet...” Mivel? – „... azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.”

Tehát a megvigasztalt ember, a lelkileg megújított, helyreállított ember – mert ez a vigasztalás, az ember vigasztalása a bűnbocsánat, az örök élet, az üdvösség, a Jézus Krisztussal való élő kapcsolat, a Szentlélekajándékai, ez a hívó embernek a vigasztalása –, és ne felejtjük el, hogy ő tehát vigasztalást tud nyújtani! Van valamije a lelki embernek, amivel tud szolgálni ennek a világnak, a környezetének, az ilyen Ammón-féléknek is, akiknek majd látjuk a gondolkodását, magatartását és természetét. De az Isten gyermeke, a lelki ember tud vigasztalni, tud lelkit előhozni, tudja ezt a jót előhozni az ő kamrájából.

Testvérek, nézzük meg ezen az estén, hogy vajon volt-e olyan, amikor én nem hoztam elő ezt a lelkit! Nem hoztam elő a többieknek, a világnak, a barátainak, a munkatársaknak vagy a szomszédoknak ezt a lelkit. A világ fiai elől elrejtettem, megtagadtam, elzártam ezt a csodálatos lehetőséget, hogy lelkileg tudtam volna nekik szolgálni.

Pál apostol gondolkozásában is, emlékszünk, hogy hányszor ez van. Egyik helyen mondja is az apostol, hogy nagy dolog-e, ha mi lelkieket vetettünk, és akkor testieket arattunk. Mikor az apostolt ellátták, megkínálták, megebédeltették, szállást adtak neki, akkor az apostol azt mondja: ti tudjátok, hogy mi hogy forgolódtunk közöttetek, láttátok, hogyan éltünk. És az apostolnak nincs szégyenkezni valója, mert előhozta az ő kamrájából, szívéből, magatartásából előhozta a lelkit, és ezzel a lelkiel próbálta a sebeket enyhíteni, és gazdagon adhatta a lelkit.

Dávid szívében nincs lelki gőg, hogy: „ó, hát mit foglalkozzunk ezzel a néppel!” Nincs a szívében lenéző magasabbrendűségi érzés, hanem lehajló szeretet mutatkozik meg. Mennyit tanulhatunk ebből a lelki képből! De nem Dávid lelki képéből, hanem az Úr Jézus lelki képéből, akinek Dávid is előképe. Ott tanulhatunk igazán ebből a lehajló szeretetből, ebből a nem megvető, elvető,

lenező, hanem a másik iránt érzékeny szívű szeretetből. A másiknak a szomorúsága iránti szeretetből, hogyha azoknak gyászuk van, akkor Dávid elküldi az embereit, és próbál segítségül lenni.

Hogyan válaszolnak rá az ammóniták? A többi vers arról szól, amit olvastam, hogy mit csinálnak a világ fiai erre. Azt mondják az Ammón fiai Hánonnak, az ő uruknak: „Vajon becsüli-e Dávid ezzel előtted a te atyádat, hogy hozzád vigasztalókat küldött? Vajon Dávid nem inkább azért küldötte-e hozzád szolgálait, hogy a várost megszemléljék és kikémleljék és teljesen elpusztítsák?” Tehát a világ fiai nem tudnak, csak saját magukból kiindulni. A világ fiai azt feltételezik a lelki emberről, ami őbennük van, ami őket jellemzi. Annyira átítatta őket ez a szemlélet, hogy azt hiszik, hogy Dávid is így gondolkodik, hogy Dávid is csak ezért jön. Tehát, a világ mércéje, testvérek, nem a kegyelem, nem a haszonlesés nélküli szeretet feltételezése. Ennek a világnak a mércéje csak a valamit valamiért. Mert a kegyelem azt jelenti, hogy semmiért mindent! A világ nem tudja elfogadni soha, hogy a kegyelem azt jelenti, hogy semmit nem tudok hozni, meztelen jövök, hogy felruházzon, árván, bízva, hogy megszán az én Uram.

Többször előfordult velünk, hogy ha valaki csinált valamit nálunk, és amikor a végén megkérdeztem, mennyivel tartozunk, akkor azt mondták, hogy: tiszteletes úr, majd megtaláljuk egymást! Ez azt jelentette, hogy lesz, amikor majd én segítem vissza neki. Tehát, ő most nem szeretetből vagy ellenszolgáltatás nélkül segít, hanem majd találkozunk még! Ez azt jelentette, hogy majd lesz idő, amikor elvárja, hogy én visszasegítsem.

A világ fiai mindig így gondolkoznak, mert ilyen anyagiasan tudnak csak gondolkozni. Nem tudják azt, hogy van önzetlen, haszonlesés nélküli szeretet, ami a lelki ember képéhez hozzá tartozik. Dávid gondolatai, cselekedete mögött, e mögött a szándék mögött nincs számító indulat, hanem önzetlenség, együttérzéses segíteni akarás van a gyászban.

Testvérek, áldjuk az Urat, ha a mi gondolkozásunkat és lelakiségünket megváltoztatta! Ha nem így gondolkozunk, mint az ammóniak bizonyos esetekben, helyzetekben, kérdésekben, hanem lelki arcunkat tudjuk megmutatni a világ felé, lelki beállítottságunkról tudunk bizonyosságot tenni, és azt tudjuk képviselni.

A Bibliában több helyen olvassuk, amikor Péter apostol meg Pál apostol is többször leírják a hívőknek, hogy: ti is velük együtt futottatok, így gondolkoztatok ti is, de az Isten gazdag lévén irgalomban megváltoztatott, új szívet, új gondolkozást és lelki életet adott.

Aztán a következő üzenete legyen még ennek az igének, testvérek, az, amit olvasunk, hogy amikor az ammóniak gyanakszanak, hogy Dávid ezt a vigasztalást hátsó szándékkal teszi, nem önzetlenül, csak megszemléli a várost és kikémleli, akkor sereget gyűjtenek, és megtámadják Dávidot. Bocsánat, először nem is megtámadják, hanem az embereknek, akiket elküldött Dávid, azoknak a szakálluk felét lenyíratják.

Abban az időben a zsidóknál majdnem, hogy szent volt a szakáll, hogy le nem vágták semmi kincsért. Valahol olvastam, hogy az elmebetegeknek vágták le félig a szakállát. Tehát ez mindenképpen gúny, negatív gesztus volt az ő ré-

szükről. A legmegalázóbb az volt egy zsidó embert számára, ha a szakállát levágták, és a ruháját félbe metszették.

Amikor Dávidnak hírül adták, hogy ezek az emberek meggyaláztattak, ezt üzenté a király: „Maradjatok Jerikóban mindaddig, míg megnevekedik szakállotok; és úgy jöjjetek haza!” Olyan szép, testvérek, Dávidban ez a lelki arc, hogy nem a bosszúállás jut eszébe rögtön! Ha Dávid nem lelki ember lett volna, akkor mi jut eszébe? Rögtön a bosszúállás. Lelki embernek azonban, nekünk már főképpen, akiknek a Biblia a kezünkben van, az ige kell, hogy eszünkbe jusson: „Magatokért bosszút ne álljatok szerelmeseim, hanem adjatok helyet ama haragnak; mert meg van írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr!”

És Dávid nem bosszút áll ezért a szégyenért, ezért a gyalázkodásért, ezért az ellenségeskedésért, hanem bölcs tanácsot ad, és igyekszik elsimítani az ellentéteket. Isten gyermeke és Dávid lelki arcához nagyon hozzátartozik ez, hogy ilyen szerepet tölt be a világban. Valaki így mondta egyszer: – Tetszik tudni, a családban én vagyok a villámhárító! – ez egy hívő ember volt. Nem csak a háztetőn kell a villámhárító, hanem sokszor egy családban is, és Dávid itt ilyen villámhárító szerepet tölt be.

Mert az Isten gyermeke, testvérek, nem szítja az ellentétet, nem gerjeszti a háborúságot, hanem simítja az ellentéteket, hanem békességre törekszik. Innen lehet meglátni, hogy valaki Isten gyermeke-e vagy nem. „Gyümölcseikről ismeritek meg őket.” Ha valaki az ellentéteket szítja, akár a gyülekezetben vagy az egyházban, az nem az Isten gyermeke. Mondhat ő akármit, akármilyen szépen imádkozhat, de ha ellentéteket szít, uszítja a másikat – ne hagyd –, az Isten nélkül éli az életét, az nem békességet munkál!

Tanuljuk meg ebből az igéből, testvérek, és tartsunk bűnbánatot, térjünk meg ebből, ha kell, mert a lelki ember elfedi az ellentéteket! Az bölcsen, az Úr szerint viselkedik, az Úr szerint simítja el, ha lehet, a dolgokat.

És akkor jön az, hogy Dávid belekerül ebbe a harcba. De figyeljétek meg, hogy Isten gyermeke belekerülhet a harcba, de azt soha nem ő kezdeményezi, hanem mindig a világ! Nem ő fog fegyvert, hanem amikor az ammóniak, sőt még segítséget is kérnek, aztán még csapatösszevonás is van – olvastuk ma – akkor Dávid és az emberei, meg Jóáb harcba kényszerülnek. Belekényszerülnek, de nem ők, hanem az ellenség kezdeményezi a harcot.

És ebben a harcban tudják, olyan szép az itt a 12. versben: „Légy erős, és legyünk bátrak a mi nemzetségünkért és a mi Istenünknek városaiért; és az Úr cselekedjék úgy, amint néki tetszik!” Belekényszerítik őket egy harcba, egy háborúba, de ők továbbra is az Úrra néznek, továbbra is benne bíznak, és azt mondják, az új fordítás szerint, hogy: „Az Úr pedig tegye azt, amit jónak lát!” Az ő kezében vagyunk. Az ő kezében van az életünk, a sorsunk, a kapcsolataink, az ellenséges néppel való viszonyunk, az Úr pedig tegye, amit jónak lát, mert úgyis az fog történni.

Testvérek, vegyük komolyan a mai igénkből, próbáljuk meg a környezetünkben, a világban lelki arcunkat mutatni, ha van mit! Legyen mit mutatni: lel-

ki arcunkat, megváltott, új életünket, új szívünket! Próbáljuk indulataink helyett alázatos szeretetünket képviselni ebben a világban, mert higgyük el, hogy ezt várja a világ! Ez egy nagy bizonyágtétel a világ felé, akik mindegy, hogy milyen véleménnyel vannak az Isten gyermekéről, de tudatlanok, megvezetettek, megtévesztett emberek. Ezért ne nekik rójuk fel, hanem rabtartójuknak és gazdájuknak! Mi pedig a mi gazdánk és Urunk felé legyünk mindig nagy hálaadással, mert bennünket használhat az ő harcában és munkájában!

Imádkozzunk!

Istenünk, hálaadással köszönjük, hogy valóban vannak a te gyermekeidnek ilyen arcai is, és így tudott téged képviselni Dávid lelkileg. Olyan szomorú lesz a holnapi ige, amikor elbukik, amikor eltelik egy esztendő, és meglátja Betsabét és megkívánja.

Kérünk téged, Urunk, hogy őrizd meg kísértésben, őrizd meg bukástól és a gonosztól! „Ne vígy minket kísértésbe” – imádkozzuk sokszor, de erősíts meg arra nézve, hogy ezekkel a lelki vonásainkkal tudjunk e jelenvaló világban élni, a környezetünkben rólad bizonyágot téve, hogy ki az, aki bennünket megváltott, megújított, megváltoztatott, aki új éneket adott szánkba, és új élettel ajándékozott meg!

Kérünk, Urunk, hogy könnyörülj meg azon a nyomorúságon, ami ebben a világban van, ember és ember, nemzet és nemzet közti harcokon! Bocsásd meg, Urunk, az önzést, a nagyravágyást, a gőgöt, a gazdagodási vágyat! Bocsásd meg, Urunk, hogy a hatalmasok még több hatalmat akarnak!

Hadd kérjünk most az ukrán helyzetért, a kárpátaljai testvéreinkért, hogy te vess véget a háborúnak! Köszönjük, hogy a te kezeden van minden, és mi tudhatjuk, hogy mindenkinek te parancsolsz, nálad nélkül semmit nem tehet senki, még csak meg sem mozdulhat. És ha megengeded, Urunk, engedd, hogy javunkra és javukra váljon sokaknak ez a nagy keserűség is!

Hadd imádkozzunk hozzád, Urunk, országunkért, nemzetünkért, népünkért, olyan sok a háborúság itt is, Magyarországon! A vasárnap is nyilvánvalóvá tette, hogy milyen indulatok és gonoszságok vannak. Bocsáss meg, Urunk, ennek a népnek, és kérünk téged, hogy térítsd meg ezt a népet, adj ébredést ebben az országban, feléd fordulást, hogy az emberek elhánnyák bálványait, és az egyedül élő, igaz Istent követhessék Jézus Krisztusban!

Kérünk téged, áldd meg a gyülekezet kicsinyeit, nagyjait, munkába, iskolába menőket, betegeket, időseket, kilátástalan helyzetben levőket, mindazokat, akiket gondok aggasztanak, akik sötéten és nem reményteljesen látják a jövőt!

Kérünk téged, hogy adj vigasztalást a gyászolóknak! Köszönjük, hogy mi is vigasztalhatunk másokat, nyomorúságba vagy gyászba esetteket is azzal a vigasztalással, mellyel te vigasztalsz minket.

Engedd, hogy környezetünkben ne csak áldottak, hanem áldássá is lehessünk!

Ámen.

502. ének

1. Föl-kelt im-már a szép hold, A csil-lag-ez-res ég - bolt

Oly tisz-tán tün-dő - köl; Az er - dő áll sö - té - ten,

S fe - hér köd künn a ré - ten Csodá-san száll a lég-be föl.

2. Mély csend borult a földre, / S mit alkony leple főd be,
Meghitten integet,
Mint nyájas, tiszta hajlék, / Hol nappalodnak terhét
Kialhatod, feledheted.
3. Nem látod-é a holdat? / Fél arca int, mosolyg csak,
Pedig kerek, egész.
Van sok, mit itt az ember / Nem lát jól földi szemmel,
És oktanan nevetni kész.
4. Mint gyenge, földi férgek, / Kik bűn útjára tértek,
Mi nem sokat tudunk,
Sok csalfa képet űzünk, / Sok furfangot kifőzünk,
S a céltől csak messzebb jutunk.
5. Ó, add, üdvöd keressük, / Ne a mulandót lessük,
Ne kössön fénye meg;
Hagyj egyszerűvé válni, / S előtted élni, járni,
Mint vidám, boldog gyermekek.
6. Ha jó a végső óra, / Fordítsd a kint is jóra.
És adj szelíd halált;
Ha innen elvezetsz te, / Ó, hadd jutunk egedbe,
Úr Istenünk és jó Atyánk!